

Prædiken til 7. søndag efter trinitatis

Luk. 19, 1-10

”Der er så mange på livets nej-side. Jeg vil være på livets ja-side”, sådan skrev præsten og forfatteren Johannes Møllehave i sin bog: *Det ender godt*.

”Jeg vil være på livets ja-side!” Sætningen har, som nogle af jer vil vide, nu fulgt mig i adskillige uger, siden jeg læste den første gang. Jeg kan ikke slippe den, ikke komme af med den. Det er som om, at den hænger fast i mit sind, som en burre i en ny sommerbluse. Jo mere, man forsøger at pille burrens krogede modhager ud af den bløde bomuld, jo værre bliver det hele, egentlig.

”Jeg vil være på livets ja-side”.

”Zakæus, skynd dig at komme ned! I dag vil jeg være gæst i dit hus”.

Det er fantastisk. Det er forunderligt. Det er forfærdeligt! Meningerne om Jesus er mange, - og de er delte! Hvor kunne Jesus vide, at den lille mand, som sad oppe i morbærtræets tætte grene, og som fulgte hans færd gennem Jerikos gader, hed Zakæus? Hvordan kunne det gå til, at Jesus ville besøge netop ham? Når der nu var så mange andre mennesker, som han hellere skulle have valgt? Hvorfor vil Jesus sidde til bords og spise aftensmad sammen med ham, når alle nu ved, hvilket dårligt menneske, han er?

Hvorfor vælger Jesus Zakæus?

”Jeg vil være på livets ja-side”, sagde Møllehave. Og vi kunne tilføje: Vi vil være på den side, hvor vi får at vide, at livet er godt, og mennesket er værd at elske.

Lige inden han vælger at besøge Zakæus, har Jesus fortalt den store forsamling af mennesker, som troligt fulgte ham i hælene, hvor end han stod og gik, hele tre forskellige lignelser om dette: at være forsvundet og at blive fundet. Vi kender godt disse lignelser om det mistede får, hvor hyrden lader flokken på de 99 blive tilbage på marken, mens han leder efter lam nr. 100. Vi kender lignelsen om kvinden, som leder med lys og lygte i sin stue, indtil hun finder den tiende drakme, som hun havde tabt. Og vi kender den om de to sønners far, som står ude ved gavlén på gården hver eneste morgen og håber, at den yngste søn vender hjem i god behold, og som var bange for, at sønnen var død og borte ude i den store fremmede verden. Vi kender godt disse lignelser, - og vi ved, at de ender godt: fåret bliver fundet, den tabte drakme ligeledes, og den yngste søn kommer hjem til fest og fællesskab igen. Det tabte, bliver fundet, fordi der bliver ledt efter det. Den hjemvendte får en festlig modtagelse,

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

fordi han var elsket og savnet. Hyrden, kvinden og faderen kalder venner og familie sammen og fester, fordi de har fundet, hvad de savnede og manglede. Og det samme gør Jesus nu! ”Zakæus, skynd dig at komme ned. I dag vil jeg være gæst i dit hus”.

Jesus er et troværdigt menneske. Hans far er en troværdig Gud. Han gør, som Han siger! Han leder efter os mennesker, indtil han finder os, og han holder fest, når mødet lykkes! Og som så ofte før, endevender Jesus vores forestillinger om, hvordan vi mennesker skal opføre os, for at Gud kan lide os, holde af os og elske os. Vi tror, at vi skal omvende os, førend Gud og Jesus vil have noget med os at gøre, men sådan er det ikke! Det mistede får vendte ikke hjem af egen kraft, men måtte eftersøges og bæres hjem. Den tabte drakme, mønten, kunne jo af oplagte grunde, hverken gøre til eller fra, og faderen tog imod sønnen, inden han overhovedet havde hørt sønnens historie om, hvordan det gik til, at han vendte hjem igen.

Og sådan er det også med Jesus og Zakæus! Jesus kender godt Zakæus og hans historie, men han kalder på ham, inden Zakæus når at fortælle ham noget som helst, og inden Zakæus når at forære halvdelen af sin formue til de fattige og betale de mange penge tilbage til de mennesker, som han havde snydt. Jesus kalder på Zakæus. For Zakæus' egen skyld!

Og fordi Zakæus nu bliver en del af fællesskabet igen, bliver han så glad, at han får ryddet op i sit hidtidige liv og begynder på en frisk. Zakæus giver ikke alle sine penge til de fattige, og han betaler heller ikke hele deres skat tilbage, for den har romerne jo

allerede fået. Men han begynder på en frisk, og det forarger folk! Tænk, at Zakæus kan komme ind i varmen så hurtigt, i betragtning af alt det dårlige, som han har lavet.

”Der er så mange på livets nej-side! Jeg vil være på livets ja-side”.

”Derfor: Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem”, sagde Jesus, og han mente det.

Vil vi mennesker findes, ja, så må vi også selv ud at lede, og er vi blevet fundet, ja, så får vi også mod til at lede. Vil vi være med i et fællesskab, ja, så må vi også åbne det for andre, og det var præcist dét, som Jesus selv gjorde: når han kunne spise med ved Zakæus' bord, så kunne Zakæus også få lov til spise med ved hans eget bord, og derfor spiser vi stadigvæk sammen både derhjemme og her henne i kirken om søndagen. Fællesskabet når begge hjem eller rum, kan vi sige.

”Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem”, sagde Jesus. Og når Jesus gerne vil have, at vi skal have fællesskab med hinanden, ja, så må han også vise, at Gud vil have fællesskab med os, og det har han gjort.

Og derfor blev Zakæus så glad, at han skyndte sig hjem! Noget nyt var sket, noget nyt var på vej.

”Jeg vil være på livets ja-side”.

Amen

Lene Birkmose
Herborg-Nr. Vium

Salmer:

748, 448, 450, 179, 246, 474, 414